

Morzsák a korinthusi levelezésből

19. BUKÁS ÉS KÍSÉRTÉS

„Aki tehát azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék! ¹³Emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért titeket. Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtökön felül kísérteni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy el bírjátok azt viselni.” (1Kor 10,12-13)

Vannak olyan időszakok a keresztény életünkben, amikor nyeregben érezzük magunkat. Már egy ideje nem követtünk el komolyabb bűnöket, látjuk erőfeszítéseink eredményét, hálásak vagyunk Isten munkájáért, bátran haladunk előre a terveink megvalósításában, pozitív visszajelzéseket kapunk másoktól is. Az ilyen időszakok azonban csapdává is válhatnak – mondja Pál – , ezért aki „azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék!” Óvakodjunk a magabiztosságtól, hiszen a zsidók is együtt jöttek ki Egyiptomból, többségük mégis elhullott a pusztában.

De a figyelmeztetés nem arra utal, hogy a bukás törvényszerű lenne. Éppen ellenkezőleg! Pál a figyelmeztetéshez hozzátesz néhány bátorító gondolatot.

„Emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért” bennünket, *és nem is fog.* Isten hűséges hozzánk. Ismeri a gyengeségeinket, ismeri a határainkat. Már a világ teremtése előtt ismert, és szeretett. Mi azt imádkozzuk: „ne vígy minket kísértésbe”, de az Úr néha mégis megteszi. Arra azonban ügyel, hogy az soha ne haladja meg az erónket. Sőt, azt is megígéri, hogy megmutatja majd számunkra a kiutat, és a szabadulás útja teszi elviselhetővé a kísértést. Lesz lehetőségünk ellenállni a kísértésnek, igaz, ehhez néha ott kell hagynunk a ruhánkat Potifárné kezében, és meztelenül kell kirohannunk a házból. De az ajtót ilyenkor mindig nyitva fogjuk találni.